

modstå den internationale økonomiske krise. Det er ganske enkelt for ringe, at statsministeren, nu hvor regeringen oven i købet selv har erkendt, at det går den gale vej, da helt forbigår disse vigtige temaer.

Inderst inde havde vi nok en forventning om, at statsministerens mange politiske rådgivere havde brugt deres højtlønnede ekspertise til at udruste statsministeren med en række visioner om regeringens fremtidige politik, herunder naturligvis en række bud på, hvordan regeringen vil gribe tingene an. Men nej. I stedet fik vi én stor gang selvros, der komplet ignorerede de faresignaler, som blinker forude, og som alle andre end tilsyneladende statsministeren og hans mange rådgivere finder det nødvendigt at forholde sig til.

Derfor sidder vi tilbage med en klar fornemmelse af, at regeringen ganske enkelt ikke ved, hvad den skal stille op over for disse udfordringer, som det danske samfund står over for. Og det kan vise sig at få katastrofale følger for det danske samfund, at vi har en regering, der på den måde lukker øjnene for virkeligheden.

Vi har desværre en regering, der i den grad svigter Danmark. Vi har en regering, der har soldet opsvinget væk. Vi har en regering, der fører strudsepolitik på EU-området. Vi har en regering, der brandskatter erhvervslivet frem for at gøre det attraktivt at oprette selvstændig virksomhed. Vi har en regering, der skaber lede ved at udstede det ene tomme løfte efter det andet. Vi har en regering, der er mere optaget af at bekæmpe private løsninger end ventelister til hospitaler, børnepasning og ældreomsorg.

Regeringens egne tal viser nu, at dansk økonomi udvikler sig meget uheldigt. Det kommer sådan set ikke som nogen overraskelse for Venstre. Det skyldes jo ganske enkelt, at der er ført en uansvarlig økonomisk politik, som har formøbet 10 års borgerlig genopretningspolitik på rekordtid.

Så sent som i forårets valgkamp forudsagde vi, at der ville opstå problemer med betalingsbalancen, men hvad var regeringens svar? Ja, Venstre blev udråbt til at være grædekoner, mørkemænd og pessimister. Men et halvt år skulle der gå, før end regeringen ville erkende, at det går den gale vej for dansk økonomi.

Regeringen indrømmer nu, at betalingsbalanceoverskuddet er soldet væk og vendt til et markant underskud på 10 mia. kr. og med udsigt til endnu større underskud inden udgangen af 1998. Udsigterne til bedring er vanskelige at

få øje på. Regeringen har på bedste socialdemokratiske vis på blot fem år formøbet det massive overskud på 25 mia. kr., som den borgerlige regering efterlod. Overskuddet er soldet op, hr. statsminister.

Regeringen taler ganske vist om nødvendigheden af en stram økonomisk politik, men den gør det stik modsatte. Det offentlige forbrug er stadig ude af kontrol, og der gøres intet for at forbedre virksomhedernes konkurrenceevne. Tværtimod påfører regeringen uafbrudt virksomhederne nye omkostninger, senest med pinsepakken, der betyder en ekstra omkostning på 10 mia. kr. for dansk erhvervsliv.

Regeringen har således støt og roligt gennem årene forværret dansk erhvervslivs konkurrenceevne. Den ene omkostning efter den anden er væltet over på virksomhederne: arbejdsmarkedsbidrag, CO₂-afgift, fremrykning af skat- og momsindbetalinger, højere AER-bidrag, affalds- og slamafgifter osv. osv. med det resultat, at danske virksomheder mister markedsandele i en stadig stigende international konkurrence. Og det er til stor skade for såvel beskæftigelsen som betalingsbalancen.

Det offentlige forbrug er steget lige så støt, som betalingsbalanceoverskuddet er faldet. Hvert år varsler regeringen, at det ikke må stige med mere end 1 pct. årlig, men det viser sig altid, at den faktiske stigning bliver langt højere. I perioden siden Nyrupregeringen kom til, er den reelle stigning i det offentlige forbrug på over 14 pct.

I Venstre håber vi, at regeringen bliver klogere, at den erkender, at der må føres en anden politik. For hvordan vil regeringen overhovedet sikre det danske velfærdssamfund i det øjeblik, den nuværende konjunktur for alvor vender sig til en lavkonjunktur? Det er derfor nødvendigt at gennemføre mærkbare opstramninger i den økonomiske politik.

For det første skal der styr på de offentlige udgifter. For det andet skal virksomhedernes konkurrenceevne forbedres markant ved at sænke erhvervsbeskatningen, fjerne særskatter på erhvervslivet samt ved at lette erhvervslivets administrative byrder. Kun på den måde vendes den økonomiske udvikling, og underskuddet på betalingsbalancen kan ændres til et overskud.

Vi har desværre en regering, der fører strudsepolitik på EU-området. Regeringen har siden folkeafstemningen om Amsterdamtraktaten i den grad stukket hovedet i busken, og vi er til-